

skyldtes de tilbageværende problemers yderst vanskelige karakter. I denne forbindelse burde der dog erindres om, at Danmark havde været blandt de første, der havde efterlyst hyppigere beretninger fra arbejdsgruppen til udvalget, således, at dette kunne blive i stand til at spille en mere konstruktiv rolle under drøftelserne. Man var selvsagt på ingen måde blind for, at den enighed mellem stormagterne, som var så fundamental for opstillingen af en ramme for fremtidige fredsbevarende operationer, ikke kunne opnås fra den ene dag til den anden, men deri lå dog ikke at Danmark anerkendte noget stormagtsmonopol på dette område. Tværtimod havde i dette spørgsmål alle medlemslande pligter og ansvar.

For det andet havde man ladet sig lede af den overordentlige betydning, som måtte tillægges de fredsbevarende operationer. Danmark havde altid ment, at FN's muligheder for at påtage sig fredsbevarende opgaver, burde udbygges, og havde for sit vedkommende ydet aktiv støtte ved deltagelse med mandskab og ved betydelige finansielle bidrag.

Danmark anbefalede en fornyelse af 33-magtsudvalgets mandat. Slutteligt erindrede man om generalforsamlingens opfordring i 1965 til medlemsstaterne om frivillige bidrag til løsning af FN's finansielle vanskeligheder.

Finland fremhævede som et positivt element i den udvikling, der havde fundet sted i de fem år, udvalget havde bestået, at fredsbevarende operationer nu havde almindelig tilslutning fra så at sige hele det internationale samfund. Betydningsfuldt var det især, at fire permanente medlemmer af sikkerhedsrådet i dag sluttede op om sagen. Vigtigt var det endvidere, at disse fire stormagter under konsultationerne om Mellempøst-situationen i princippet havde været enige om, at fredsbevarende operationer under en eller anden form måtte være et hovedelement i en forhandlingsløsning for dette områdes vedkommende. Finland måtte i øvrigt beklage, at fortidens hændelser stedse blev draget frem, når generalsekretærens rolle i denne sammenhæng kom til drøftelse. De aktuelle politiske realiteter syntes at fjerne modsætningsforholdet mel-

lem sikkerhedsrådets politiske kontrol og generalsekretærens udøvende funktioner.

Flere talere advarede imod, at man lod sig hilde i doktrinære og dogmatiske betæneligheder under 33-magtsudvalgets fremtidige arbejde. Navnlig Italien opholdt sig ved denne tanke og fremhævede, at da erfaringerne fra de hidtidige operationer viste, at konstitutionelle problemer ikke var uovervindelige i en nødsituation, var det måske ikke absolut nødvendigt at forsøge nøjagtigt at definere og afgrænse sikkerhedsrådets, generalforsamlingens og generalsekretærens beføjelser og opgaver. FN burde bevares som et levende, fleksibelt og dynamisk instrument.

Norge var inde på noget tilsvarende, men føjede hertil, at en pragmatisk indstilling dog ikke burde tilsløre nødvendigheden af, at konkrete retningslinier blev udarbejdet, blot det erkendtes, at fremskridt måske bedst kunne nås ved aftaler om begrænsede områder i stedet for at lade sig hæmme ved at stræbe efter tilvejebringelse af een samlet generel løsning. Dette synspunkt fremførtes også af Marokko.

Heroverfor erklærede bl. a. Tjekkoslovakiet og Polen, at forhandlingerne nødvendigvis måtte tage tid, og at separate løsninger for enkeltspørgsmål var umulige, idet der var en indre sammenhæng mellem alle aspekter af problematikken omkring fredsbevarende aktioner. Eksempelvis måtte model I ses som en helhed.

Man advarede endvidere mod pessimisme og mod forsøg på at presse resultater frem, hvilket ville komplicere den allerede vanskelige forhandlingssituation og måske endda kompromittere, hvad man allerede måtte have opnået.

Også Frankrig advarede imod at søge forhastede løsninger, der ikke var baseret på enighed i henseende til fundamentale principper. Disse principper måtte udledes af pagten, og man anbefalede en tilbagevenden til de bestemmelser, som klart definerede de forskellige FN-organers rolle. I øvrigt måtte et spørgsmål af en så vidtrækkende betydning som fredsbevarende operationer være et område, hvor der påhvilede alle et ansvar. Det var en selvfølge, at supermagternes fortrolige forhandlinger indtog en central plads, men ansvaret burde ikke forflygtiges, og det ville være særligt uheldigt, hvis de